

И. Стубелъ

Бъло перце

Бъло перце перушинка,
спръло въ Янина градинка
да почине, да погледа
жълта ружа на два реда.
Бъла Яна гласовита
пъе пъсенъ и го пита:

— Перушинке, перце леко,
като идешъ отъ далеко,
като ходишъ на широко,
на широко и високо,
не видѣ ли въ ранно лѣто,
по горитѣ малко ято,
сто врабеца гладни, сиви,
да се рѣятъ сговорливи?
Вчера сутринъ тука бѣха,
а на пладне отлетѣха.

— Срегнахъ, Янке, бъло ято,
да ми зобе жълто злато.
Зобаха си, сговорливи,
сто врабеца гладни, сиви,
канѣха се, Янке, Яно,
пакъ да дойдатъ утре рано,
че ти носятъ за гердани
жълто злато и мерджани.